

Prædiken til 25. søndag efter Trinitatis

Matt. 24, 15-28

Ved kirkeårets afslutning hører vi meget passende om de sidste tider. Måske vi er lidt fremmede over for den tanke. Er det mon bare gammel overtro? Kommer der en sidste tid, ligger den da i hvert fald langt ude i fremtiden! Og den kender vi ikke: "Det er svært at spå – i særdeleshed om fremtiden" - siger Storm P.

Hvad mon folk, der levede for 100 år siden ville have sagt, hvis man havde fortalt dem om computer, mennesker på månen og TV? De ville have slået en høj latter op. Og alligevel er de ting selvfølgelig dele af vores dagligdag. Nej, vi har svært ved at forestille os fremtiden, bare de næste 25 år. Og hvad så med de sidste tider? Ganske vist er den kolde krig ophørt. Men atombombetruslen er ikke afskaffet, når U.S.A. ihærdigt arbejder på at få etableret et raketskjold over for "slyngelstaterne". Så tanken om verdens undergang er måske ikke så fremmed for os endda!

I hvert fald kan den være tilknytningspunktet for os, når Jesus lige før dagens evangelium siger (v. 14): "Dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme".

Faktisk er evangeliet jo blevet forkyndt i alle verdensdele. Der er kristne kirkesamfund over hele jorden, som sørger for, at evangeliet lyder over alt, hvad enten mange eller få tror det. Evangeliet er blevet forkyndt i hele verden. Så vi kan efter Jesu ord nu vente enden, det vil sige modstand mod evangeliet og mod Jesus Kristus. Det er denne modstand, der betegnes med det underlige udtryk: "ødelæggelsens vederstyggelighed". Navnet bruges i profeten Daniels bog (11, 31) om den syriske kong Antiochus Epifanes, som år 168 (den 25. december) f.Kr. lod rejse et alter for den græske hovedgud Zeus i det allerhelligste i Jerusalems tempel. Ham bruger Jesus altså som et billede på den modstand, der møder evangelium og kristendom i de sidste tider. Den modstand giver sig udslag i 1) forfølgelse og 2) forførelse.

1) Forfølgelsen sætter ind, når Jesu tilhængere må flygte, fordi krig og katastrofesituationer gør det nødvendigt hurtigst muligt at komme af vejen, hvis man vil redde livet. Den slags forfølgelser har der været lige siden kejser Neros tid, da apostlene Peter og Paulus blev henrettet. I dag kan vi blot lade tankerne gå til det mellemste østen, hvor

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 177. 114. årgang
November 2013
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kristne på grund af de politiske omvæltninger i stigende grad flygter mod vest og Europa. Det er altså ikke et kort, men temmelig langt tidsrum, de allerførste kristne og vi har tilfælles. Og - må vi med evangeliet tilføje – det er ikke til at udholde, hvis ikke Gud udelukkende af kærlighed til mennesker forkorter disse dage. Med andre ord: selv de mest håb-løse krise- og krigssituationer er ikke de sidste tider, forstået som total undergang og udslettelse. Gud har nemlig givet os sit ord som tegn på, at han for altid deler vores livsskæbne.

2) Det kan den anden form for modstand: forførelsen få os til at tvivle på. Det sker i form af ikke vejledning men bevidst vildledning fra nyreligiøse bevægelser eller politiske ideologier (f.eks. den hellige almindelige markedsøkonomi), når de holder befrier-skikkelse og lykkestilstand frem for os: ”Se, hér er Kristus eller: hér er han!” Men det er en helt anden end de kristnes korsfæstede Jesus. Med til disse falske befriere hører markedsøkonomiens, revolutionens eller nyreligiøsitetens løfte om en ny verdenstilstand. Enten drejer det sig om vækst for enhver pris; eller også modsat om at omstyrte det post kapitalistiske samfund. Eller man kan med guruer og vismænd fra østen opøve sin egen åndelige styrke og indsigt.

Her advarer Jesus: ”Siger de derfor til jer: Se, han er i ørkenen! Så gå ikke derud. Eller: Se, han er i kamrene (som meditationscentre)! så tro det ikke. For som lynet kommer fra øst og lyser helt om i vest, sådan skal også Menneskesønnens komme være. Hvor ådslet er, dér vil gribbene flokkes”.

Det er to stærke plastiske billeder. De fortæller os kristne mennesker, at hvad der end sker, så gælder det om at holde sig til Jesu ord og bruge dåben og nadveren i hans navn. Så kommer han – i Guds sted – pludselig som lynet til os. Hvornår det sker, véd vi ikke, og vi behøver ikke at vide det. For i den sidste tid – som vi allerede lever i – drejer det sig først og fremmest om at holde fast ved Kristus og hans ord:

Og troen siger trygt: Se dér!
Guds rige er så ganske nær.
Ja, det, som øjet aldrig så,
må troen trodsigt pege på.
K.L. Aastrup. 1942.

Niels Tjalve

Vangede Kirke

Salmer:

746, 338, 563, 320, 400, 847